

Ово је анализа наших политичких прилика. Ко тражи списак решења – која при том треба и неко други да опослује – нека одмах престане да даље чита овај чланак. (Ово кажем јер су ми досадили коментари типа „Доста је приче, а где је ту акција?“, или још горе: „Ове анализе су само замајавање које служи да се симулира акција“. Ко тако мисли, нека не чита овај текст, већ нека одмах оде пред зграду са зазиданим прозорима у Кнеза Милоша, или у Немањину, и нешто (по својој памети) уради. А они из исте групе који не могу да смисле чак ни то, али редовно закерају како „ништа не вреде све те анализе, само акција!“, нека следећи пут када Антонић или НСПМ буду позвали да се нешто учини, лепо изволе да дођу до Сава центра – а не да их мрзи „јер је управо пао снег“, или нека изволе да дају макар минимални новчани прилог како би овај сајт уопште постојао – а не да ропћу како је „баш сморно отићи до поште и попунити уплатницу“).

Дакле, пошто смо се, надам се, отарасили оних који када треба да се размишља траже акцију, а када дође до акције, сете се да размишљају, можемо да пређемо на ствар.

Почећу од Дачићевог недавног учешћа на молитвеном доручку, о чему су провладини таблоиди одушевљено известили, истичући како је Дачић добио „[дуг аплауз](#)“. Нема боље слике испраног мозга наше јавности од те.

Прво, знате ли пуни назив тог „доручка“? „Национални молитвени доручак“ (National Prayer Breakfast). А та „нација“, која се помиње у називу свакако да није српска. Британија такође има такву манифестацију, за коју лепо стоји да јој је циљ „да се моли за установе, владу и народ Уједињеног краљевства“ („to pray for the institutions, government and people of the United Kingdom“). Амерички „молитвени доручак“, дакле, симболички призива успех и напредак САД. Учешће америчких савезника на тој „молитви“ има исти ритуални значај као и приношење жртве од стране римских федерата: то је признање личне и колективне подложности не-грађана и полу-грађана Империје у односу на Рим (Вашингтон) и слављење супрематије империјалних интереса над свим другим, укључујући и сопствене.

А затим, шта то, побогу, значи „дуг аплауз“? Да амерички естаблишмент одаје признање премијеру Србије због тога што добро брани америчке империјалне интересе? Или да се амерички естаблишмент диви Дачићу што се храбро држао пред крацима оне распуснице? Којешта!

Нећу уопште да коментаришем Дачићеву „косовску агенду“ која се свела на нуђење Косову столице у УН, „само ако се договоримо“. Раније сам то назвао „[журбом у провалију](#)“ и томе немам шта да додам. Оно на шта овде хоћу да скренем пажњу јесте жалосна чињеница да се суверенистички део наше јавности за капитулантску косовску политику кривицу усуђује да свали само на Дачића. А та капитулација је већ постала епска по својим размерама – од легализације „Боркових парафа“, преко прављења границе тамо где никада није била, званичних састанака са Тачијем и Јахјагом и размене криптоамбасадора Приштине и Београда, до поменутог махања могућношћу да се Косову да столица у УН.

И наравно, најважнији корак тог капитулантског пута је демонтажа последњих установа Србије на Косову, те њихово претварање – како нам је дан уочи Сретења објаснио [председник Николић](#) – у „нове косовске институције“, а све у складу, са – ни мање ни више него – „уставом Косова“!

Но док су, пре доласка напредњака на власт, читави легиони [пара-патриотских коментатора](#) кукали и запевали над „Тадићевом издајом“, сада су одједном сви ти [видовњачко-печатњачки криптоаналитичари](#) једноставно умукли над овом срамотном турбопредајом Косова, настављајући мирно да пишу о „[жутој олигархији](#)“ као нашем највећем проблему (те задовољно глабајући оно чувено [масно копито](#) ког су се ваљда коначно дочепали).

А да је ова напредњачко-социјалистичка влада толико надмашила све што је чак и Тадићева влада била спремна да попусти када је Косово у питању, са чуђењем је морао да примети и [Жарко Кораћ](#) : „Дачић и Вучић су направили драстичан политички обрт и

крнули да воде политику која се заиста разликује од политике Демократске странке. У том смислу, Ивица Дачић показује много више политичке храбрости од Бориса Тадића који је – подсећам – тек када му је истекао председнички мандат, у Дубровнику, на једном неформалном сусрету, косовском премијеру Хашиму Тачију пружио руку и са њим се поздравио. Иако је, и тада, морао да нагласи да нису разговарали; само су се руковали. За разлику од Тадића – додуше, уз присуство Кетрин Ештон – Дачић већ неколико месеци води разговоре са својим косовским колегом. (...) Тадић је стално цинцулирао: имао политику и Косово и ЕУ, био опседнут идејом да се Црна Гора врати у окриље `мајчице Србије`, водио амбивалентну политику према Босни и Херцеговини, дружио се и грлио са Милорадом Додиком... У том смислу, политика актуелне владајуће коалиције је нешто другачија. И према Црној Гори и према БиХ. (...) Одговарајући на недавно упозорење патријарха Српске православне цркве да због приближавања ЕУ Србија не сме да изгуби Косово, Дачић је доста цинично рекао како је Косово већ изгубљено и да Србија сада може да бира хоће ли у Европу без Косова или ће остати ван ЕУ – опет без Косова. Такво директно супротстављање СПЦ нисмо могли чути од Бориса Тадића“.

Но док је већина тих наших „љуто-патриотских“ аналитичара Тадићево „цинцулирање“ називала „отвореном издајом“, сада су, како видимо, не само остали без праве речи којом би именовали ово што ради Дачићева влада, већ и у својим критикама не смеју да помисле да кажу било шта о улози *истинског премијера* те владе у убрзаној предаји Косова. Јер, право је чудо колико се из оно мало косовских критика изоставља Александар Вучић. И не само да политички коментатори немају храбрости да критикују Вучића, то не сме да ради ни једина парламентарна опозициона странка када је у питању Косово – ДСС.

Ко није имао прилике, може да погледа [интервју Војислава Коштунице](#), па да види како се ни сам лидер ДСС-а не усуђује да помене име првог човека СНС. Па и када водитељ констатује: „Стално сте се (у својим критикама – С. А.) трудили да издвојите премијера од остатка владе, иако су они увек говорили да је њихова косовска политика последица јединственог става. Неки су то тумачили да ДСС `намигује` због неке нове коалиције у Београду и да због тога не критикује онај други део владе“, Коштуница одговара да „ми немамо председнички систем“ (чиме констатацију водитеља усмерава на Николића!), понавља да Дачић има „истакнуту улогу у преговорима“, односно да је „подигао барјак и кренуо напред“, те да је зато изложен оспоравању, и додаје да је ДСС-ова критика „упозорење упућено целој влади“.

Али, све би то било у реду да је у влади премијер најмоћнија политичка фигура. Тада би критика Дачића за читаву серију погрешних стратешких одлука била недвосмислено и критика осталих министара. Но сви добро знамо стварни однос снага како у влади, тако

и у укупној српској власти. Нико разуман у прошлом раздобљу није за погрешне косовске одлуке нападао Цветковића, јер се знало да је права адреса за то „истински премијер“, Борис Тадић. Отуда није јасно како се може упорно критиковати Дачић, а не смети рећи ништа о Александру Вучићу.

Зашто тврдим да је Вучић кључна тачка данашње косовске капитулације? Зато што је он средиште система – механизма владања – који је 2012. успостављен управо са идејом што безболније ампутације Косова од Србије. Тај систем је једноставан и врти се око четири осе:

1. *борба против корупције*: фактички служи за подизање личне популарности носиоца система, односно за придобијање и уљуљкивање народа, али и за застрашивање и уцењивање српског политичког и економског естаблишмента;
2. *континуитет ЕУ наратива*: служи као стандардна мантра за хипнотичку контролу народа причама о „датуму“, „претприступним фондовима“, „доласку нових инвестиција“, бла-бла...; тиме се уједно постиже и пацификација „еврореформске“ и „другосрбијанске“ опозиције (ДС и ЛДП), те њима наклоњеног медијског и културног естаблишмента.
3. *контрола медијског поља*: задржани су сви стари механизми разрађени до савршенства за владавине „жутих“ – од „таблоидне мећаве“ (која затрпава озбиљне теме баналностима и простотом), до политичко-економске контроле власника и уредника; али, додат је један нови механизам: директна корупција пара-патриотских новина и сајтова („масним копитом и изнутрицама“); тако је заправо данас у медијској сфери стање горе него што је било у „жуто време“.
4. *контрола опозиције*: опозиција се начелно купује наговештајима да ће ући у локалну власт (Београд) или да ће после нових избора постати коалициони партнер; за пацификацију служе и добро уиграни канали „неформалних (персоналних) координација“ (попут нпр. фабулозне осовине: Вучић-Ракић-Никитовић); непарламентарна опозиција се подрива убацивањем својих кадрова („кртица“) и непрестаном продукцијом унутрашњих конфликата, итд.

Такав систем одлично функционише, што се показало на свим досадашњим деоницама

СНС-СПС пута у капитулацију. Пошто је граница између Косова и остатка Србије успостављена без већих проблема (ако не рачунамо један протестни збор у Сава центру, протестну шетњу београдским улицама, те прекјучерашње протестно окупљање код споменика Карађорђу), све остало је наставило да иде као по лоју. Данас ћемо коначно демонтирати последње српске установе на Косову и уместо њих направити „нове“, по „уставу Косова“. Сутра ћемо пак дати Косову столицу у УН. И нико се неће бунити. Тачније, можда ће се поново окупити „конзервативни интелектуалци“ у Сава центру, и можда ће опет „десничарске организације“ уприличити шетњу или „перформанс“. Но, ми ћемо онда у нашим медијима то или сасвим прећутати, или исмејати и маргинализовати, или једноставно затрпати расподелањем о некој јавној жени и њеним килолама. И на томе ће се све завршити.

Систем (засад) савршено ради. Али докле, видећемо. То је једна фина равнотежа која почива на застрашивању и омерти естаблишмента, залуђивању народа, као и на корупцији интелигенције. И све се још формално одиграва у демократским оквирима. Но, не бих се смео кладити да се и из тих оквира неће искочити, само ако буде потребно. „Премијер, потпредседник Владе и председник државе направили су значајан корак ка решењу косовског питања. (...) Они су због тога заштићени, и могу да разумем да и Брисел и Вашингтон кажу да не желе да мењају тим који треба да заврши овај задатак“, каже, са извесним тоном зависти, [Драгољуб Мићуновић](#). А ако неко ужива толику „заштиту“ Империје, зашто би се, у случају опасности по своју власт, држао демократије „као пијан плота“?

Оно што је у овом тренутку најважније јесте разумети ствари, како би се избегла (поновна) превара. Жао ми је што су моја ранија и благовремена упозорења о Вучићу ([2009](#)), Николићу ([2010](#)) и СНС ([2010](#)); [2012](#)) наилазила на зачепљене уши, или чак на оптужбе парпатриота и видовњака да то из мене говори „жути плаћеник“. Но није прошло много, и сада сви могу да виде „патриотизам“ и „поштење“ тих моралних и интелектуалних „горостаса“ (као и њихових политичких газда). „Тешко је разумети, лако је делати“, казао је Сун Јат Сен. Хајде да најпре разумемо ствари, како не бисмо поново правили исту врсту грешке као на [изборима 2012](#). (или раније, 2000). Хајде да истерамо нејасноће на чистац и назовемо ствари правим именом.

Вучић као слепа мрља (пара)патриотске јавности

Пише: Слободан Антонић
четвртак, 21 фебруар 2013 12:32

Дакле, слажемо ли се у томе да се главна личност одговорна за данашњу срамну косовску капитулацију (осим уколико се убрзо од ње јасно не дистанцира!), нужно мора звати – Александар Вучић?